

- 3) Tillader artikel 7 i direktiv 2000/78, at der fastsættes en særlig forudgående beskyttelse mod afskedigelse, der kun gælder for handicappede, der er arbejdstagere, men ikke for tjenestemænd med samme handicap?
- 4) Såfremt det første og det tredje spørgsmål besvares benægtende: Kræver overholdelsen af internationale og fællesskabsretlige bestemmelser henset til de beskrevne kendsgerninger og omstændigheder i den foreliggende sag, at den af den nationale lovgiver fastsatte særlige forudgående beskyttelse mod afskedigelse, der kun gælder for handicappede, der er arbejdstagere, også skal finde anvendelse på tjenestemænd med samme handicap?

(¹) EFT L 303, s. 16.

Appel iværksat den 29. juli 2015 af Stichting Woonlinie m.fl. til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 12. maj 2015 i sag T-202/10 RENV, Stichting Woonlinie m.fl. mod Europa-Kommissionen

(Sag C-414/15 P)

(2015/C 337/10)

Processprog: nederlandsk

Parter

Appellanter: Stichting Woonlinie, Stichting Allee Wonen, Woningstichting Volksbelang, Stichting WoonInvest og Stichting Woonstede (ved advocaat P. Glazener og hoogleraar L. Hancher)

De øvrige parter i appelsagen: Europa-Kommissionen, Kongeriget Belgien og Vereniging van Institutionele Beleggers in Vastgoed, Nederland (IVBN)

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Kendelse [afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 12. maj 2015 i sag T-202/10 RENV] ophæves helt eller delvist i overensstemmelse med de anbringender, der er gjort gældende i den foreliggende appelsag.
- Sagen hjemvises til Retten med henblik på, at denne foretager en ny bedømmelse i overensstemmelse med Domstolens konklusioner.
- Kommissionen tilpligtes at betale omkostningerne i denne sag såvel som i sagen for Retten.

Anbringender og væsentligste argumenter

Med det første anbringende gøres det gældende, at Retten har tilsidesat EU-retten, foretaget en upræcis bedømmelse af de relevante faktiske omstændigheder og ikke i tilstrækkelig grad begrundet kendelsen, idet den fastslog, at appellanternes klagepunkter i realiteten omhandler artikel 17-skrivelsen, og at Rettens prøvelse ikke kan udvides til den nævnte skrivelse. Retten har med sin bedømmelse overset, at beslutningens retsvirkninger, således som det fremgår af artikel 108, stk. 1, TEUF, finder deres begrundelse i den omstændighed, at den tidligere situation ikke var forenelig med traktaten. Retten har foretaget en urigtig fortolkning af TF1-dommen ved heraf at udlede, at Rettens prøvelse af den anfægtede beslutning skulle indskrænkes til spørgsmålet, om Kommissionen havde foretaget en korrekt vurdering af foreneligheden af den eksisterende støtteordning, således som denne var blevet ændret som følge af Kongeriget Nederlandenes tilsagn.

Med det andet anbringende gøres det gældende, at Retten har tilsidesat EU-retten, foretaget en upræcis bedømmelse af de relevante faktiske omstændigheder og ikke i tilstrækkelig grad begrundet kendelsen, idet den fastslog, at de af Kommissionen foreslåede passende foranstaltninger ikke kan være genstand for Rettens prøvelse med den begrundelse, at der blot er tale om forslag, og at det er de nederlandske myndigheders accept, der har gjort de nævnte foranstaltninger bindende.

Appel iværksat den 29. juli 2015 af Stichting Woonpunt m.fl. til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 12. maj 2015 i sag T-203/10 RENV, Stichting Woonpunt m.fl. mod Europa-Kommissionen

(Sag C-415/15 P)

(2015/C 337/11)

Processprog: nederlandsk

Parter

Appellanter: Stichting Woonpunt, Stichting Havensteder, tidligere Stichting Com.wonen, Woningstichting Haag Wonen og Stichting Woonbedrijf SWS.Hhvl (ved advocaat P. Glazener og hoogleraar L. Hancher)

De øvrige parter i appelsagen: Europa-Kommissionen, Kongeriget Belgien og Vereniging van Institutionele Beleggers in Vastgoed, Nederland (IVBN)

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Kendelse [afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 12. maj 2015 i sag T-202/10 RENV] ophæves helt eller delvist i overensstemmelse med de anbringender, der er gjort gældende i den foreliggende appelsag.
- Sagen hjemvises til Retten med henblik på, at denne foretager en ny bedømmelse i overensstemmelse med Domstolens konklusioner.
- Kommissionen tilpligtes at betale omkostningerne i denne sag såvel som i sagen for Retten.

Anbringender og væsentligste argumenter

Med det første anbringende gøres det gældende, at Retten har tilsidesat EU-retten, foretaget en upræcis bedømmelse af de relevante faktiske omstændigheder og ikke i tilstrækkelig grad begrundet kendelsen, idet den fastslog, at appellanternes klagepunkter i realiteten omhandler artikel 17-skrivelsen, og at Rettens prøvelse ikke kan udvides til den nævnte skrivelse. Retten har med sin bedømmelse overset, at beslutningens retsvirkninger, således som det fremgår af artikel 108, stk. 1, TEUF, finder deres begrundelse i den omstændighed, at den tidligere situation ikke var forenelig med traktaten. Retten har foretaget en urigtig fortolkning af TF1-dommen ved heraf at udlede, at Rettens prøvelse af den anfægtede beslutning skulle indskrænkes til spørgsmålet, om Kommissionen havde foretaget en korrekt vurdering af foreneligheden af den eksisterende støtteordning, således som denne var blevet ændret som følge af Kongeriget Nederlandenes tilsagn.